

TOT ZALIGE GEDACHTENIS AAN
ZEEREERWAARDE HEER

Jozef VAN MELCKEBEKE

Ere-deken van het dekenaat Ronse.

Hij werd geboren te Elst op 23 maart 1911. Hij werd priester gewijd te Gent op 4 april 1937. Hij behaalde de kandidatuur Wijsbegeerte en Letteren aan de K.U.L. in 1939. Hij werd leraar aan het St.-Catharinacollege te Geraardsbergen op 23 augustus 1939. Op 13 september 1949 werd hij onderpastoor te Geraardsbergen St.-Bartholomeüs; hij was ook leraar aan de R.M.S. te Geraardsbergen. Op 20 maart 1959 werd hij pastoor te Deftinge. Op 10 augustus 1964 werd hij benoemd tot pastoor-deken te Ronse St.-Hermes. Hij nam eervol ontslag op 24 augustus 1986.

Hij overleed, gesterkt door de ziekenzalving, te Ronse op 20 september 1989.

«Simon, zoon van Johannes, hebt ge mij lief?»

(Jo. 21, 16)

Tot driemaal toe vroeg Jezus aan zijn eerste volgeling en apostel naar de diepe keuze voor Hem en voor zijn mensen. Het antwoord klonk diep en overtuigd: Ja, Heer.

Vanuit dit bijbelvenster van Johannes — de evangelist, die innig van de Heer hield — kunnen wij het leven van priester Jozef Van Melckebeke benaderen en overzien.

Zijn priesterroeping groeide binnen het diepgelovig landbouwersgezin te Elst en in de collegejaren te Geraardsbergen. Het was een weloverwogen, edelmoedig ja: een nieuwe, diepere band met de familie, een levensengagement, dat doorheen de vorming en de priesterwijding tot een hoogtepunt uitgroeide: «Ja, Heer, Gij weet dat ik U als geroepene en gezondene bemin».

Dan kwam de tweede levensperiode: het school- en parochiewerk te Geraardsbergen en te Deftinge. Hier staan wij aan het brede platform van zijn priesterleven. Vijftientig bruisende en levenskrachtige jaren: vorming van jeugdigen en volwassenen; waardering voor zijn wijsheid en zijn diepmenselijk contact. Ook deze tweede maal klonk het antwoord op de uitnodiging van de Heer: «Ja, Heer, gij weet dat ik U doorheen mijn priesterwerk voor deze concrete mensen bemin en dien, zonder maat, ten volle».

Zijn derde levensfase waren de goede, gelukkige jaren te Ronse, als pastoor en deken van St.-Hermes. Zijn levensroeping kwam gedurende deze 22 jaar tot volle ontplooiing. Hij leefde innig-verbonden met zijn mensen. Naar het volkse gelovige leven stond hij gekeerd met zijn warm kloppend priesterhart: het Fiertelgebeuren met zijn omkadering, de kapel van Onze-Lieve-Vrouw van Wittentak, de prediking en de liturgie, de talloze contacten met enkelingen en groepen. De buitenrestaurant van de collegiale St.-Hermeskerk zag hij als een opdracht doorheen heel zijn ambtstermijn. Voor de priesters van het dekenaat en de priester-vrienden van weleer was hij een vaderlijke gastheer. Terecht kon hij drie jaar geleden zeggen: «Heer, Gij weet alles, Gij weet dat ik U in mijn priesterwerk te Ronse heb liefgehad».

De laatste drie jaren maakten de 25 jaren volledig in de St.-Hermesstad. Het werd een tijd van rust en dankbaarheid. Hij was meer dan vroeger aangewezen op de hulp van de anderen. Zijn familie, zijn goede vrienden en vooral zijn trouwe huishoudster Maria waren steeds in zijn omgeving om hem met hun zorg en hulp liefdevol bij te staan. Jezus zei: «Wanneer gij oud zijt, zult gij uw handen uitstrekken, een ander zal U omgorden en U brengen waarheen gij niet wilt» (*Jo. 21, 19*). Het was moeilijk, de krachten te voelen verzwakken, te moeten loslaten. Maar ook hierin hoorde hij de uitnodiging: «Volg mij». En in de dood, met zicht op de opstanding klinkt een laatste gerijpte JA: «Ja, Heer, Gij weet dat ik U voor eeuwig bemin».

De families VAN MELCKEBEKE en DE WOLF

danken U voor uw gebed en uw medeleven.